

TÂM SỰ MỘT NGƯỜI CON LAI

Tôi là một người Việt Nam lai Mỹ,
Cha mẹ chẳng mong ngày tôi sinh ra,
Vất vả lạc loài sống nơi quê mẹ,
Vẫn lạc loài khi về đến quê cha.

*Mẹ tôi đã qua bao mùa lam lũ,
Nuôi tôi từng ngày mưa nắng ngược xuôi,
Những lời dèm pha vô tình hay cố ý,
(Như nắng mưa mẹ chịu đựng quen rồi).*

Tôi cũng đã qua bao mùa lam lũ,
Tuổi thơ tôi biết mặc cảm với đời,
Dòng sông quê, tôi nhà nghèo học dở,
Tương lai buồn như hoa lục bình trôi.

*Cha tôi là một người lính viễn chinh,
Đêm phương Đông trong nỗi buồn xa xứ,
Người lính tìm vui trong những cuộc tình,
Trong men rượu mỗi khi về thành phố.*

Tôi đến quê cha như người khách lạ,
Hai bàn tay trắng tôi lại bắt đầu,
Trong ký ức lẽ nào cha không nhớ,
Đứa con rơi trong thời cuộc bể dâu?

*Có thể là cha tôi đã mất?
Linh hồn cha giờ yên nghỉ nơi đâu?
Tôi chưa một lần được rơi nước mắt,
Bên mộ cha để thả nén hương đầu.*

Có thể bây giờ cha tôi vẫn sống?
Đang cô đơn khi tuổi đã về già,
Cha và tôi giữa trời cao phổ rộng,
Có thể gần và có thể rất xa?

*Tôi đã ổn định cuộc đời trên nước Mỹ,
Sống ở quê cha, quê Mẹ vẫn chờ,
Hai quê hương rất gần trong suy nghĩ,
Tôi là dòng sông chảy giữa đôi bờ.*

Nguyễn Thị Thanh Dương